

Sygn. akt VIII Ka 761/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska – spr

SSO Dorota Niewińska

SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant : Aneta Chardziejko

W obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. sprawy

H. J.

oskarżonej o czyn z art. 91§ 4 i 1 kks w zb. z art. 65 § 4 i 1 kks w zb z art. 54§2 i 1 kks w zw z art. 7§ 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2013 r.

sygn. Akt VII K 473 /13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

H. J. została oskarżona o to, że : w dniu 15.05.2013r. w B., na bazarze przy ul. (...), nabyła od nieznanymi obywateli narodowości (...) wyroby akcyzowe w postaci wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami akcyzy o których było wiadomo, że zostały wprowadzone na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, tj. 508 paczek papierosów różnych marek, na których ciążyła należność celna w wysokości 312,00 zł oraz podatkowe w łącznej kwocie 8962,00 zł w tym podatek od towarów i usług w wysokości 1836,00 i podatek akcyzowy w kwocie 7126,00 zł, to jest o czyn z art. 91 § 4 i 1 kks w zb. z art. 65 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 473/13 oskarżona H. J. została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 91 § 4 kks w zb. z art. 65 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazano ją, zaś na mocy 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzono jej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 30 § 6 i 2 kks w z art. 29 pkt 1 kks i art. 31 § 6 kks orzeczono przepadek przedmiotów w postaci wyrobów tytoniowych bez znaków skarbowych akcyzy szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 23 akt sprawy i zarządzone ich zniszczenie.

Zwolniono oskarżoną od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Urząd Celny zaskarżył wyżej wymieniony wyrok na niekorzyść H. J. w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej.

Stawiając powyższy zarzut na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrzenie orzeczonej wobec w/w oskarżonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na jej poparcie.

Bezspornym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski, co do winy oskarżonej oraz okoliczności faktycznych czynu.

Apelacja Urzędu Celnego ogranicza się jedynie do zakwestionowania orzeczonej w stosunku do jej osoby kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych, która w ocenie skarżącego jest rażąco niewspółmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Zgodnie z istniejącą w orzecznictwie i piśmiennictwie definicją rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51). Niewspółmierność kary zachodziłaby wówczas, gdy zastosowana w niniejszej sprawie kara, wymierzona za przypisane oskarżonej przestępstwo, nie odzwierciedlałaby należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniałaby w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 1990 r., o sygn. WR 363/90, opub. OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skrucę. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz finansowego, a także okoliczności i warunki osobiste, w tym sposób życia przed

popelnieniem czynu zabronionego nie pozwala na przypisanie mu cech szczególnej karygodności. Te okoliczności niewątpliwie wpływają na określenie społecznej szkodliwości czynu, którą można określić jako średnią. Oskarżona H. J. przyznała się do popelnienia zarzucanego jej czynu i wyraziła skruchę i żal z powodu jego popelnienia, tłumacząc swoje postępowanie trudną sytuacją życiową, faktem, że ma na utrzymaniu chorego syna który nie pracuje. Nie należy także zapominać, że oskarżona co wynika z danych o karalności (k 34, 73) nie była nigdy wcześniej karana, w tym za przestępstwa skarbowe, co stanowi niewątpliwie okoliczność łagodzącą w/w. Także podkreślany przez Sąd I Instancji fakt nieutrudniania w żaden sposób kontroli i dobrowolnego wydania przez oskarżoną papierosów oraz motyw działania oskarżonej, powoduje, że wymierzona kara grzywny nie nosi cech rażącej pobłażliwości.

Zgodnie z treścią art. 23 k.k.s. wymierzając karę grzywny Sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa 720, przy czym wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani przekraczać jej czterystukrotności.

Podkreślić należy, że oskarżona jest osobą w podeszłym wieku, prowadzi ustabilizowany tryb życia, jedynym jej źródłem utrzymania jest emerytura w wysokości 1300 złotych, nie ma majątku, nadto ma na utrzymaniu dorosłego chorego syna.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona przez Sąd I Instancji kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, a nadto do stopnia jej winy, która jednocześnie spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze motywując oskarżoną do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa. Jednocześnie stanowić będzie ona rzeczywistą dolegliwość za popelnione przez H. J. przestępstwo skarbowe, zapobiegając poczuciu bezkarności. Nie można tracić z pola widzenia, że istotną, dodatkową dolegliwością dla w/w, wynikającą z rozstrzygnięcia jest utrata papierosów, których przepadek Sąd orzekł.

Na marginesie należy jedynie przypomnieć, że zgodnie z art. 15§2 kks w razie orzeczenia przypadku przedmiotów wygasa obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej dotyczącej tych przedmiotów. Dlatego też argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnym uzasadnieniu, że zapłata grzywny nie zwalnia sprawcy od obowiązku uiszczenia uszczuplonych należności publicznych, przy orzeczeniu przypadku papierosów, nie jest prawidłowa. Powyższe nie zmienia faktu, że zarówno ilość orzeczonych stawek grzywny jak i ustalenie wysokości jednej stawki było jak najbardziej prawidłowe i zgodne z zasadami wymiaru kary, o czym była mowa powyżej.

Dlatego też wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja Urzędu Celnego w zakresie kary uznana została za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.